

РЕШЕНИЕ

№ 6811

гр. София, 30.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10076** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Б. С. Б. срещу съдебно решение от 14.09.2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 97- ми състав по НАХД № 9955/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-009299/27.05.2019 г., издадено от ВПД началник сектор към СДВР- Отдел Пътна полиция, с което на основание чл. 53 от ЗАНН във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 750 лева и лишаване от право да управлява МПС за три месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт. Касаторът твърди, че са налице смекчаващи вината му обстоятелства. Счита, че на всички булеварди следва да има обозначение със знак на разрешената скорост, както и че трябва да има предупредителен знак, който да указва наличието на камера, измерваща скоростта. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и отмени НП.

Ответникът по касационната жалба – СДВР не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава становище за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XII-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

К. контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Въззивният съд е приел за установено, че на 22.01.2019 г. в 10:48 ч., Б. С. Б. е управлявал лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]като при ограничение на скоростта от 50 км/ч, важащо за населено място, автомобилът е засечен да се движи със 104 км/ч. при приспаднал толеранс от 3% във връзка с допустима грешка при измерване на скорост. Жалбоподателят е декларирал, че лично е управлявал автомобила, с оглед на което за констатираното нарушение му е съставен и връчен АУАН. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП, с което на касатора са наложени административни наказания на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 - „глоба“ в размер на 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за законосъобразност на НП по съображения, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване правото на защита на нарушителя и е спазен материалния закон.

Касационната инстанция споделя правните съображения, изложени в обжалваното решение, макар и лаконични.

Административно- наказателната отговорност на Б. Б. е правилно ангажирана. В подадената декларация по чл. 188 от ЗДвП същият е посочил, че лично е управлявал автомобила на процесната дата, когато е установено превишението на скоростта. Следва да се отчете и обстоятелството, че касаторът е подписал и съставения му от контролните органи АУАН без да посочи никакви възражения. В изпълнение на задължението си да изясни изцяло фактическата обстановка съдът е събрал всички относими писмени и гласни доказателства, които е обсъдил в тяхната взаимовръзка и обусловеност. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с

разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - потвърждават я, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на съставения АУАН, не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение. Съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Ето защо в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора.

Правилен е извода на въззивната инстанция основан на събраните по делото доказателства, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Б. Б., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за процесното пътно превозно средство в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. Именно поради това на улици и булеварди, където скоростта е различна от позволената съобразно по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, има поставени пътни знаци, които да указват наличието на изключение от общото правило.

В разглежданият случай е установено, че касаторът е управлявал автомобила със скорост от 104 км/ч., измерена 107 км/ч., при приспаднат толеранс от 3%, тоест с 54 км/ч. над разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с техническо средство система за видеоконтрол ARHCAMS1, което е преминало периодична проверка за техническа изправност, видно от протокол № 68-С-И./19.10.2018 г. на Български институт по метеорология, в който коректно е описано с идентификационен номер.

Касационната инстанция намира за неоснователни доводите в касационната жалба, че техническото средство за контрол следвало да бъде обозначено със съответните пътни знаци. С ДВ бр. 54 от 2017 г. от 05.07.2017 г. в ЗДвП е отменена разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, въвеждаща задължение на службите на МВР да обозначават чрез поставяне на пътни знаци участъците от пътя, на които се извършва контрол. Към датата на извършване на нарушението 22.01.2019г., не е съществувало задължение за обозначаването на мястото на проверка за скорост с техническо средство с пътни знаци.

Съдът намира, че с извършеното деяние касаторът виновен, при форма на вина пряк

умисъл, е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП По силата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 50 км/ч. с глоба 700 лева и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч. превишаване над 50 км/ч. глобата се увеличава с 50 лева, поради което наложеното наказание е в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с процесуалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.09.2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 97- ми състав по НАХД № 9955/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

.